

Polední mše svatá v úterý 21. 9. 2021 na Svaté Hoře

otec Montfort Okaa, SHL

Evangelium o Zvěstování: Lukáš 1,26-38

Když znáte Boží vůli a konáte ji, proč byste se měli bát?

Moji drazí bratři a sestry, pokoj!

Kdykoliv oslavujeme „ano“ naší maminky Marie, učíme se od ní říkat „ano“. Kdykoliv slavíme mši svatou, učíme se od Ježíše dávat svůj život Bohu pro druhé, milovat druhé tak, jak miluje Ježíš. Oni říkají všem duším: „Vezměte mě v sebe (stravte mě), jsem vaše obět' lásky“. My říkáme: „Protkni mě svými šípy“, kdykoliv slavíme mši svatou.

Budete-li jako Ježíš a Maria, budete velmi pokojní, velmi klidní, nebudete mít vysoký krevní tlak, protože kdykoliv, když budete mít nějaké obavy...

Když byl Ježíš ve velkém strachu v Getsemanské zahradě, dokonce mu popraskaly tepny a žíly, takže se potil krví. Kristus v Getsemanech měl ten nejvyšší krevní tlak, jaký kdy nějaký člověk měl. Ale jak to potom dopadlo? Když přišel na to, že to je Boží vůle, a podrobil se tomu, získal naprostý pokoj.

Já jsem něco takového zažil při svém kněžském svěcení, pouhé tři minuty před tím, než na mě biskup v modlitbě vložil ruce, během litanií ke všem svatým. Už od dětství jsem chtěl být knězem. Přišel ďábel a řekl: „Vstaň a uteč do pralesa.“ Začal jsem se potit, (říkal jsem si): Co to je? Ted’? „Pokud ted’ neodejdeš, budeš navždy zpečetěný, máš poslední šanci se osvobodit.“ Ale já jsem trval na svém: Neodejdu. Neodejdu. Bojoval jsem proti tomu duchu. Ten hlas se změnil, už nebyl rozkazovačný: „Proč nechceš odejít?“ A já jsem odpověděl: „Protože Bůh mě miluje!“ A ten hlas zemřel. Láska zabila to pokušení. A já jsem znovu nabył klidu. Chtěl jsem vstát z prostrace – kde to jsem? Uklidnili mě, abych zůstal, kde jsem.

Když tedy znáte Boží vůli a konáte ji, čeho byste se měli obávat? Jediná věc, kterou byste měli zjistit, je: „Je tohle Boží vůle pro mě?“ Mariiny obavy netrvaly ani tři minuty. Přijala Boží vůli a zůstala klidná, zůstala pokojná po celou dobu, co nosila svého syna. Jediná doba, kdy zakoušela strašné trápení, byla, když její Syn zemřel. Nemohla najít chvíli klidu, byla ve strašlivém utrpení, truchlila. Ježíš zkrátil dobu do svého vzkříšení – ze tří dnů ani ne dva. Zemřel v pátek ve tři hodiny odpoledne a před čtvrtou hodinou ranní v neděli vstal z mrtvých.

Proto ti, kdo jsou zde na Svaté Hoře, by si neměli dělat žádné starosti, jedinou starostí je dokonale dodržovat modlitební časy a žít

život lásky. Pro mě byla nejlepší doba, když jsem byl v semináři, tehdy jsem měl pořád všechno zorganizované. Seminář je to nejlepší místo na světě. „Dejte mi seminaristu, který dodržuje veškerá pravidla v semináři a který zemře ještě jako seminarista, a já ho svatořečím,“ řekl papež Jan XXIII.

V semináři je každé ráno ticho, třicet minut rozjímání vkleče před Nejsvětější Svátostí, pak ranní mše svatá, z kaple do refektáře na snídani, potom ranní funkce, pak do učebny, pak krátký odpočinek, pak znovu do učebny, pak na polední modlitbu do kaple, studium, odpočinek, studium nebo práce, hry, nešpory, večere, odpočinek, studium, v deset večer se zhasnou světla a musíte si lehnout a spát až do pěti hodin do rána. Během zkoušek si seminaristé museli koupit malé lampičky, aby se mohli učit pod dekou. Pokud by ředitel viděl světlo v jejich pokoji, byl by z toho problém. Takový to je život – všechno dobře zorganizované a vy to musíte jen dodržovat, to je všechno. Neděláte si starosti s tím, co bude následovat. Nikdy se nemůžete zpozdít s jídlem, jídlo už je na stole, čeká tam na vás a vy jen přijdete, sednete si a najíte se a pak si po sobě umyjete talíř. Každou středu odevzdáte svůj oděv k vyprání a dostanete novou sutanu na neděli. Máte jen dvě starosti – modlitbu a studium.

V nebi je dokonalý pořádek.